

utrolig svær sag, for f.eks. et præparat som Kodimagnyl er jo meget almindeligt i Danmark. Det findes ikke i andre europæiske lande, men der findes masser af præparater med næsten samme sammensætning og med samme virkninger og bivirkninger.

Så hvad er det, man så kan eller skal sammenligne med? Hvornår er det det samme lægemiddel i forskellige lande? Og hvordan finder man ud af at sammenligne en dåse medicin med en flaske medicin eller en lille eller en stor pakning med det samme eller et lignende medicinpræparat? Hvordan sammenligner man?

Derudover vil der også blive påført lægemiddelvirksomhederne, altså erhvervslivet, en bunke ekstra administrativt bøv, og det synes jeg er utroligt at V og K kan gå med til. Lægemiddelvirksomhederne skal to gange om året indberette koncernens priser på 4.100 produkter, nemlig antallet af tilskudsberettigede medicinpræparater. Det eneste helt sikre resultat af dette lovforslag er et nyt og meget stort bureaukrati, en masse ekstra administrativt bøv.

Når der i forslaget står, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet er begrænsede, så virker det godt nok som en voldsom underdrivelse. Men det værste ved denne sag er dog, at forslaget kan ende med at forringe medicinbrugernes vilkår, for hvornår får de så tilskud, og hvornår gør de så ikke? Og hvad sker der egentlig for en patient, hvis tilskuddet til hans eller hendes normale medicin pludselig falder væk? Hvad gør man så?

Nu har vi jo lige indført nye regler for medicintilskud, og der barsles også med et nyt lovforslag om liberalisering på apoteksområdet. Virker det så ikke som en utrolig dårlig timing, som noget rod, lige nu, midt i det hele, at komme med det her lovforslag og gøre borgerne usikre og utrygge igen over for medicin og medicintilskud? Hvorfor lige nu?

Jeg er godt klar over, at lovforslaget er et resultat af en forhandling en mørk nat før jul, og at statsregnskabet og finansloven skal hænge sammen, men hvorfor skal det gå ud over syge mennesker – igen?

Kristeligt Folkeparti er lykkeligvis ikke forpligtet til at støtte dette forslag, som endnu en gang gør borgerne usikre og utrygge, og det eneste helt sikre, man opnår med forslaget, er en masse ekstra administrativt bøv for lægemiddelvirksomhederne.

Tom Behnke (FRI):

Som det er sagt, er formålet med forslaget at få nogle lavere medicinpriser – og de er jo ganske høje i forvejen – både af hensyn til økonomien i den offentlige sektor og af hensyn til brugerne af de forskellige medicinske præparater.

Om man vil nå det mål med forslaget her, er der jo sat seriøse, saglige spørgsmålstejn ved, og der er ingen tvivl om, at udvalgsbehandlingen jo må afdække, om man nu også når det, som ministeren har tænkt sig. F.eks. står der jo under de økonomiske konsekvenser, at det for nogle medicinbrugeres vedkommende vil betyde øgede udgifter, og dér kunne det jo være rart at få afdækket helt præcist, hvor mange det er, vi taler om. Hvor mange penge er det, vi taler om? Hvad er det for nogle præparater, man forventer at det vil ske for? Er vi helt sikre på, at der vil kunne parallelimporteres lignende præparater, således at man har alternative valgmuligheder, eller er der nogle præparater, hvor der kun findes én slags, så man derfor er tvunget til at bruge lige præcis den slags?

Man når det så er sagt, vil jeg også godt sige, at vi i Frihed 2000 går positivt til udvalgsbehandlingen af det her forslag. Vi mener faktisk, at sigtet og målet med forslaget er rigtigt, og kan det lade sig gøre, så støtter vi det selvfølgelig.

Det er også sådan, at hver eneste gang vi giver tilskud til et eller andet, så er det med til at skubbe priserne opad, fordi producenten af medicamentet ved, at der gives tilskud, og dermed kan man lade prisen stige. Jeg kan huske, at vi i sin tid under betegnelsen Fremskridtspartiet fremsatte forslag om, at begravelseshjælpen skulle forhøjes. Det blev den også, og der gik kun ganske få dage: Vupti, så kostede begravelserne lige pludselig præcis det mere, som man nu havde fået mere i tilskud.

Sådan går det jo nogle gange: Når man forhøjer nogle tilskud eller giver nogle tilskud, så stiger priserne af sig selv, fordi forbrugerne i den sidste ende jo ikke ser den samlede regning, men skal bare betale deres del og derfor ikke kan sammenholde prisen med det produkt, de egentlig modtager.

Det samme har vi set med hjemmeserviceordningen: Efter at der er kommet en hjemmeserviceordning, hvor der er tilskud, ja, så er kunderne jo sådan set ligeglade med, hvor høj regningen er brutto. Det, de kigger på, er bundlinjen, hvor meget de selv skal betale, og dermed har man mulighed for at forhøje priserne,